

Zpravodaj

19—10—24

LIS TIMA VÍTĚZŮ

2

I.
kategorie

II.
kategorie

Cena Vladimíra Justla

Fedor Štít
(SK)

za přednes textu

Jozef Urban: Oni Tancují sami

1. místo
Nicole Herna
(SK)

2. místo
Daniel Alexander Wood
(ČR)

3. místo
Františka Zikánová
(ČR)

1. místo
Eliška Nedvědová
(ČR)

2. místo
Anna Suráková
(SK)

3. místo
Martina Mašková
(ČR)

Cena Jiřího Demla
František Barták
(ČR)

za přednes textu

Jörg Mühle: Dvě pro mě, jedna pro tebe

Cena Jiřího Brolla
Kristián Ondriska
(SK)

za přednes textu

Zbigniew Machaj: Verše proti zdaňování

Cena starosty města
Agáta Mašková
(ČR)

za přednes textu

Jiří Kolář: Královna lesa

Jak se neztratit ve shluku slov, pohybů a gest aneb Ohlédnutí za druhým recitačním kolem

Marek Adamík

4 Je to vlastně podobné jako při návštěvě jakéhokoliv kulturního představení, napadlo mě, když jsem v sobotu dopoledne usedl mezi diváky v M-klubu a snažil se „nacítit“ na vystupující recitátory druhého kola recitační soutěže. Abych tato slova vysvětlil – jako častý návštěvník vernisáží a různých kulturních událostí obvykle každému doporučuju, aby před jejich návštěvou zpomalil, zastavil se a v ideálním případě si chvíli zameditoval, aby si pročistil hlavu a vrátil se do přítomnosti. V opačném případě bude kulturní představení vnímat z perspektivy pokrývky přehozené přes hlavu, či – trefněji řečeno – jako pověsný kůň s klapkami na očích. Sám s tím mám bohaté zkušenosti právě

z vernisáží, neboť ono zastavení se obvykle uskuteční až na místě, což samo o sobě napovídá, že prožitek z vystavených děl se bude prakticky rovnat nule. I když, pravda, dle soukromě provedeného průzkumu chodí řada lidí na vernisáže hlavně proto, aby se setkala s autory a se známými, o kterých ví, že je jinde nepotká, či v ojedinělých případech dokonce proto, že jsou tam zdarma koláčky a víno. V případě Mezinárodního festivalu musím opět vyjádřit respekt k porotcům, kteří se ve svých rolích také ocitají se svým vnitřním světem, aktuálním vnitřním rozpolžením. Netřeba však dodávat, že jsou si všech těchto aspektů vědomi – ostatně rozborový seminář slouží také k tomu, aby i porotci znovu refletovali svá

předchozí hodnocení. Běžný divák je toho samozřejmě zproštěn a bude se pohybovat mezi mantinely líbí/nelíbí, oslovilo/neoslovilo a podobně. A jaké tedy bylo druhé kolo soutěže pro takového „běžného návštěvníka“, který stihl pouze druhé a třetí pásmo? Rozhodně rozmanité, a to jak vybranými texty, tak způsoby jejich interpretace.

Existencialismus jako věčné téma

Některé výstupy se „běžnému návštěvníkovi“ vybaví zcela spontánně. Možná navzdory relativně nízkému hodnocení poroty například přírodními motivy prolutý výstup Eleónory Marečkové, který tak nějak ladil i s půvabem samotné interpretky.

Anna Bártová

Možná i proto byla dobře zapamatovatelná i Aneta Pavlove, která se se svou Smrtí idiota od Charlese Bukowského dostala do téměř přímého kontrastu s předcházejícím textem. Autoři jako Charles Bukowski, podobně jako třeba francouzští prokletí básníci, se objevují na valašskomezirčíském festivalu poezie celkem pravidelně, což v sobě skrývá určitý úskalí, které by šlo shrnout do otázky „Není to přece jen trochu tvrdé sousto? Umím se do básně vžít a najít v něm kus sebe, nebo spoléhám na efekt samotného textu?“ Možná ale už to, že se tito básníci na festivalu tak často vyskytují, o něčem vypovídá. Ani tentokrát totiž nechyběl třeba Paul Verlaine – jeho text si vybral František Barták.

Splynout s textem

Humorné a odlehčené příspěvky, v nichž hrají důležitou roli gesta, pohyb, a vůbec celé tělo, je rovněž oblíbenou součástí festivalu. Kristián Ondriska se svou „španělskou stěnou“ se jistě vepsal do paměti nejednoho návštěvníka, přičemž samostatnou kapitolou pak byl sugestivní přednes Agáty Maškové, které role Královny lesa od Jiřího Koláře doslova sedla na tělo. „Běžný návštěvník“ si nemusí být schopen vybavit, co vlastně činilo onen výstup tak sugestivním, ale mohl nabýt zřetelného dojmu, že je naléhavě promlouváno právě k němu osobně. V této souvislosti nelze nezmínit ani Vernisáže od Václava Vokolka v podání Tobiáše Firla,

kterému text vyloženě sedl a celým svým výstupem s ním splynul.

Do paměti se snadno vepíše události a situace, které v kontextu jiných nějak vyčnívají, ať již obsahem, nebo provedením. Ani takové nechyběly. V kontrastu s působivými poetickými obrazy jiných příspěvků vystoupila Hana Zongorová spíše s básní v próze pod názvem Doktor H. A. Moynihan. I přes jednoznačně 5
nejdelší příspěvek vůbec nenudil a při přednesu se mohl v myslí návštěvníka plynule odvíjet intenzivní a barvitý příběh, který se dost možná stane tím jediným, který si po opuštění M-klubu odnese.

Matúš Kušík

Veselý novic

Peter Zemaník

Poznáme sa roky. To ma však neospravedlňuje, a aby som priblížil jeho účinkovanie i názory aj tým, ktorí ho v porote na Valmeze videli a zažili po prvý krát, porozprával som sa s ním. MUDr. Richard Veselý – porotca, recitátor, pediater... v tomto poradí. (Zámerne)

6

Vo ValMeze si v porote po prvý krát. A ako dnes skonštatovala aj tajomníčka poroty pri vašom predstavovaní: „Konečne je porota aj pod lekárskej dohľadom.“ Si vystudovaný lekár a to je jeden zo zaujímavých aspektov, na ktoré sa chcem spýtať. Ako sa snúbi lekárske povolanie s umeleckým prednesom?

No, nechci teraz odo mňa, aby som sa rozcitlivel nad touto témou, že medicína je zachraňovanie ľudí po telesnej i duševnej stránke a zvlášť my, pediatri, to máme v pracovnej náplni, starať sa o detváky nielen ako lekári, ale niekedy aj ako náhradní rodičia. Naozaj odo mňa nechci, aby som sa púšťal do týchto sladkých úvah o spojení medzi medicínou a literatúrou, alebo umením vôbec. Je všeobecne známe, že medzi lekármi je veľa umelcov.

Možno preto, lebo je umenie byť dobrým lekárom.

No, ja si myslím, že každé povolanie, keď sa robí dobre, môže byť umením. Nehovoriac o politike. Ale, v mojom prípade to tak nejako vyšlo, že som sa na podnet mojich učiteľov a učiteľiek začal prezentovať pomocou môjho hlasu ako recitátor a predpovedali mi hereckú kariéru. Ale zostalo to „len“ pri prednese. Paradoxne som nechodieval pravidelne od útleho detstva na „Kubín“, mojou „doménou“ sa stala prehliadka Akademický Prešov. Čiže ako študent medicíny som začal vážne recitovať. Tam som dosiahol aj moje prvé a aj vážnejšie úspechy. Vo ValMeze som bol raz, možno dvakrát – už si to presne nepamätám, je to už 45 rokov za mnou – ako súťažiaci. Viem, že som vtedy súťažil s Liborom Vačkom, Soňou Behulovou – dnes Müllerovou, Táňou Linetovou, s takouto silnou generáciou. Rád si na to spomínam, aj na to skvelé prostredie, ktoré tu bolo. A aj som – tuším – vyhral tretie miesto. Budem si to podujatie pamätať navždy a som veľmi rád, že sa mi sem opäť po rokoch podarilo vrátiť.

Takže už vtedy si zažil (podobne, ako ja, keď som recitoval) ten „šok“, keď bezprostredne po skončení tvojho výkonu porotcovia ťahali známky. Vedel si si ten pocit znútorňiť teraz?

Aký je to pocit, isté okamžite s kožou na trh a zverejniť svoj dojem, hodnotenie?

Vtedy som to vnímal z pohľadu recitátora. Bolo to úžasné, vidieť tie vysoké známky, a nejak som sa netrápil nad tým, čo musia prežívať porotcovia, aké muky sú s tým spojené, okamžite reagovať a hodnotiť. Ale potom som si to uvedomil, keď som začal chodiť do porôt, že zodpovednosť porotcu je nesmierna. Zvlášť ja, ako laik, keď som sa ocitol medzi študovanými literátmi, teoretikmi, kritikmi, pripadal som si tak trochu ako podvodník, ktorý sa prezentuje niečím, na čo nemá.

Ja tomu hovorím dojmológ.

Napodiv ma, ako exota, pozývali do porôt. Priznám sa, že teraz som sa pred ValMezom aj trochu bál. Bál som sa toho, že budem stále mimo. Že uletím a budú ma stále škrtať, ale kupodivu, od začiatku sme sa zladili a triafali sa, pomerne vzáčne v zhode. Predsa len sa môže stať, že človek, ktorý to vníma z iného uhla, môže uletieť. Ale som príjemne prekvapený, že sme pomerne zjednotení a homogénni.

Áno, porota je na tomto ročníku názorovo vyrovnaná. Pripruž sa tvoj výkonom v prvom kole, alebo tomu, že ste sa dobre naladili pri predstavovaní?

Priznám sa, že aj predskokani k tomu prispeli, hoci pán Nemrava asi nebol najvhodnejší adept na zosúladovanie. Pretože to je taký netradičný a aj kontroverzný prednes, že sme – a to ani nebol v súťaži – o ňom dosť veľa diskutovali. A to nám pomohlo. Nevie, čomu to pripísať. Boli jeden, alebo dva prednesy, kde sme sa trochu rozleteli v hodnotení. Ale vcelku, tie prednesy, ktoré boli dobré, tak boli dobré, priemerné zostali priemernými a menej kvalitné vyšli všetkým rovnako. Ale takých tu veľa nebolo. Asi je na tom niečo objektívne, po rokoch skúseností a fungovania v porote. Nechcem sa nikoho dotknúť, ale všetci sme už vo veku, kedy o skúsenostiach máme právo hovoriť.

Z mojej skúsenosti recitátora a porotcu si trúfam povedať, že mladí ľudia často ani netu-

šia, čo svojim výberom, dramaturgiou, výkonom dokážu spôsobiť. A idú do toho tak trochu s mladickou odvahou až nerozvážnosťou. Aj tohto roku sa objavilo niekoľko takých prednesov, o ktorých som si ja povedal, že tak toto je na hranici únosnosti. Boli také bájkovitá až rozprávkové a málo mi – ako poslucháčovi – dali. Vždy som prednes vnímal ako snahu o nejaké poslanstvo. Debatovali ste o tom aj v porote?

Všimli sme si to a debatovali sme o tom – síce nie zo široka – ale, keď to mám porovnať s inými festivalmi a súťažami, tak môžem skonštatovať, ako keby tu vo ValMeze v tomto roku absentovalo také priame zameranie sa na čisté poslanstvo. V mnohých textoch ide len o čistú zábavu. Nakoniec to môže byť aj dobré, lebo človek v dnešnom čase potrebuje aj oslobodzujúcu zábavu. Ale niekedy sa pýtame, že prečo takýto text? Ale boli aj texty, ktoré provokovali a neboli dostatočne čitateľné, dokonca provokovali a nevedeli sme, či zámerne, alebo len zhodou nechceného. Mám na mysli toho Majakovského, ktorý išiel zhodou okolností za Orwellom a bola to kontrastná esencia dvoch protichodných textov na tú istú tému. Zvlášťne. Boli sme tak trochu zmätení, ako to máme vnímať. A ani recitátorka nám nepomohla prečítať jej vlastný zámer.

Nemám veľmi rád také nostalgické spomínanie a porovnávanie recitátorských vekov, za mojich čias, za iných čias, za tamtých čias. Ale nemôžem sa neopýtať. Ako ty vnímaš súčasnú úroveň prednesov a porovnávaš ju so svojou recitátorskou skúsenosťou?

To si, samozrejme, nepamätám, ale môžem povedať, že som veľmi príjemne prekvapený, pretože tých nadpriemerných prednesov bolo veľmi veľa a nebolo tu veľa takých, čo by neprešli postupovým sitom na iných prehliadkach. Takmer každý prednes priniesol svoju kvalitu. Možno mi chýbala taká vec, o ktorej sme hovorili pred chvíľou a to sprostredkovanie poslanstva. Ale, možno, som len staromódny.

Jak to bylo, pohádko?

Erik Zabrucký
Karolína Vlčková-Zabrucká

Festival MFP již dávno není v plenkách ani nenosí dětské bačkůrky. Je to přece jen 59. ročník. Přesto nám dovoďte malé dětské zastavení. Slyšeli jste už během festivalu nějakou báseň pro děti? Vzpomínáte na nějakou v loňských letech? Víte, kdy naposledy vyhrála poezie Magnesii Literu v kategorii literatury pro děti?

Jak to bylo, pohádko? Ztratilo se kuřátko. Tuto hororovou pohádku Františka Hrubína zná snad každý. Obyčejná dětská říkanka se zaryje pod kůži. Pipá, pipá, nožky bolí! Myslíte si, že něco tak vlezlého může vyvolat lásku k poezii? Ve vysokém obilí, bude večer za chvíli. Je tedy realita poezie poetická? Otázek spousta, pojďme se ptát!

Vzpomenete si na nějakou dětskou básničku?

Jan, 42 let, policista: (chvilka přemýšlení) No, nevím, jak to přesně bylo, ale bylo tam nějaké kuře, které se ztratilo. Pak cosi s nějakým obilím. Vzpomínám si, že jsem z toho měl tenkrát celkem strach. Báł jsem se, že se tak někde mámě taky ztratím a už mě nenajde.

Zdena, 56 let, prodavačka: Leda jen ententýky, dva špalíky.

Alexandr, 19 let, student:

Jede, jede, ford
a v něm sedí lord
vedle něho lordka
stará jak ta fordka

Jede, jede mazda
řídí ji pan Brázda
vzadu má dvě sedátka
na nich malá Brázdátka

Jede mitschubishi
veze čtyři myši
Myši mají sjezd
začíná to v šest

(Pro úsporu papíru nepíšeme celé znění básně, neboť by pak naše útlé festivalové listy měly podobu ruských románů.)

Lucie, 30 let, barmanka: To si asi bohužel nevzpomenu. To jde úplně mimo mě.

Anna, 74 let, důchodkyně: Pamatuji si jednu básničku, kterou jsme museli všichni recitovat v první, možná druhé třídě. Soudružka učitelka nám z toho udělala soutěž a vítěz to měl recitovat potom na nějakém shromáždění před celou školou. Myslím, že jsem nevyhrála, ale pamatuji si to dodnes.

Škoda, že jsem ještě malý
a že nemám tvrdé svaly;
jen co vyjdu školu,
půjdu hned do dolů.

Budu v černém kabátě,
jak ten na tom plakátě.
Bude ze mne soudruh horník
s černým prachem na tváři,
zato z uhlí všem lidem
v kamnech světlo zazáří.

Četl vám v dětství někdo básničky? Pokud ano, jak na to vzpomínáte?

Jan: Asi docela dobře, rodiče před spaním mi četli jak pohádky, tak i básničky. Což mě vždy zaručeně uspalo (smích).

Zdena: To tak maximálně učitelky ve školce, takže si na to vlastně asi moc nevzpomínám.

Alexandr: Ano, jak ve školce, tak máma hodně. Bavilo mě to. Ono ty

básničky pro děti jsou častokrát velice vtipné. Jsou napsány tak, že se u toho baví nejen děti, ale i dospělí. To byla naše zábava po nedělním obědě.

Lucie: Nečetla. Nebo alespoň doma určitě ne. Jediné knížky doma byly kuchařky. Ve škole nám určitě ale něco číst museli.

Anna: Jenom ve školce a ve škole. Doma na to naši moc nebyli.

Jaký je váš vztah k poezii dnes?

Jan: Asi spíš přes písničky. To je koneckonců taky poezie, ne?

Zdena: Těžko říct. Vyloženě ji nevyhledávám, přijde mi taková nepraktická, není moc ze života. Ale je fakt, že jsem se tím nikdy moc nezabývala, takže možná mi jen uniká to, co by se mi zamlouvalo.

Alexandr: Velice kladný. Rád se básněmi prolouskávám, odkrývám, co v nich je. Člověk se cítí jako detektiv. Na básních je krásné to, že na malé ploše v ucelené formě dokáže básník vystihnout to, k čemu prozaik potřebuje celou knížku.

Lucie: Tak, v podstatě vůbec žádný.

Anna: Je fakt, že ve škole mi to hodně zhnusili. A nejhorší ze všeho byla recitace, dodnes vlastně nechápu, k čemu to křečovitě se červenání před tabulí bylo. K poezii jsem si našla vztah díky svému prvnímu chlapci, který mi básničky nejprve psal, pak i říkal. Bylo to příjemné, lichotilo mi to. Proto, když jsem ho poslala k vodě, jsem si cestu k básničkám musela najít sama. Nejvíc mám ráda Skácela.

Myslíte si, že má význam dětem poezii předčítat? A děláte to, nebo budete to dělat i vy?

Jan: Jakože bych jim dělal stejné trauma s kuřetem, jako mám já? Ne, tak, jestli nějaké děti mít budu, tak jim i něco přečtu.

Zdena: Já jsem po večeri četla dětem občas pohádky, básničky ne. Hlavně aby děti běhaly po venku. To je dneska důležitější než sedět u knížek.

Alexandr: Určitě! Až budu mít děti, určitě jim budu číst. Koukáním na

animáky se totiž vůbec nerozvíjí jejich fantazie, proto je důležité jim číst, jak poezii, tak bajky, báje, pověsti i pohádky.

Lucie: Děti nemám, takže se mě tato otázka asi moc netýká. A pochybuju o tom, že by to děti dneska chtěly poslouchat, když můžou pařit na mobilu.

Anna: Moc jsem na to neměla čas, a navíc jsem jim to nechtěla zhnusit. Ale vzhledem k tomu, že je dcera učitelka češtiny, myslím, že si k tomu každý najde cestu v dospělosti sám.

Když je láska k poezii budována v dětství, snižuje se riziko jejímu neporozumění v dospělosti. Děti, kterým se naopak básničky nepředčítaly, si musely cestu do světa poezie prokutat samy. Některé však krumpáč ani nehledaly, a pro ně je tak poezie navždy zakopána. Každá záliba zkrátka nakonec musí být dobrovolná (proto je na festivalu poezie povinná).

tabulka 2. kola

59. Mezinárodní festival poezie 17. - 19. října 2024

2. kolo

poř	jméno příjmení	autor název textu	1	2	3	4	5	6	7	body 2.kolo	body 1.kolo	body celkem	umíst. 2.kolo	umíst. 1.kolo	umíst. celkem	čas
			Nina Martínková	Peter Milčák	Libor Vacek	Renata Jurčová	David Kroča	Richard Veselý	Aleš Vrzák							
1	Eliška NEDVĚDOVÁ	Karel Šiktanc Český orloj	8,5	9	9	9	9	9	9	45	45,5	90,5	1.	II. kat 1.	1.	8:36
2	Nicole HERNA	Samo Chalupka Ktože týmto svetom vládne	9	7,5	9	8,5	9	9	8	43,5	43,5	87	1.	I. kat 1.	1.	6:42
3	Anna SURÁKOVÁ	Lýdia Vadkerti-Gavorníková Pár - nepár	8,5	9	9	9	8,5	8,5	9	44	43	87	2.	II. kat 3.	2.	7:58
4	Daniel Alexander WOOD	Ábd al-Wahhab, Al-Bayati Tobě Evropo spílám	8,5	8	8	9	8	8	8	40,5	42	82,5	2.	I. kat 2.	2.	7:13
5	Martina MAŠKOVÁ	Jiří Kott Ovoce noční	10	7,5	7	8	9	8	9	44,5	44,5	89	3.	II. kat 2.	3.	7:28
6	Františka ZIKÁNOVÁ	Konstantin Biebl Strašidelný mlýn	7,5	8,5	8,5	8,5	7	8,5	7	40	35	75	3.	I. kat 4.	3.	8:57
7	Tomáš JÍLEK	Jan Skácel Dětství	7	7	5	6,5	6,5	6,5	6	32,5	33,5	66	7.	I. kat 6.	6.	2:18
8	Barbora JUROVČÍKOVÁ	Eleonóra Marečková Od zimy po zimu (montáž)	5,5	5,5	6	5,5	6	5	6	28,5	36	64,5	7.	II. kat 5.	7.	6:25
9	Aneta PAVLOVE	Charles Bukowski Smrť idiota - montáž	5,5	5,5	5	5	5	5	6	26	34,5	60,5	11.	I. kat 5.	10.	4:11
10	Kristián ONDRISKA	Július Satinský Šľak ma ide trafiť	6	6,5	7	7	7,5	5	6,5	33	35,5	68,5	6.	I. kat 3.	4.	5:03
11	Agáta MAŠKOVÁ	Jiří Kolář Královna lesa	9	7	7	9	8	8	9	41	35,5	76,5	4.	II. kat 6.	4.	2:47
12	František BARTÁK	Paul Verlaine Přišel jsem do velkého	7	4,5	8	7,5	6	7,5	8	36	37,5	73,5	6.	II. kat 4.	5.	8:15
13	Fedor ŠTÍT	Jozef Urban Oni tancujú sami	6	4,5	7	7	7	7,5	8	34,5	30,5	65	4.	I. kat 12.	7.	5:47
14	Anna BÁRTOVÁ	Šota Nišnianidze Polopohádka	5,5	4,5	6	5	6	5,5	5	27	31,5	58,5	10.	I. kat 8.-9.	11.	4:24
15	Alena ŠIMČÍKOVÁ	Bronislava Volková Roztříděné světy	5,5	7	5,5	6,5	6	5,5	4	29	31,5	60,5	9.	I. kat 8.-9.	9.	2:26
16	Hana ZONGOROVÁ	L. Berlin Doktor H.A. Moynihan	5	4,5	7	6	5	4,5	5	25,5	31	56,5	12.	I. kat 10.-11.	12.	9:15
17	Tobiáš FIRLA	Václav Vokolek Vernisáže	8	6,5	6	6	7	7,5	7	34	32	66	5.	I. kat 7.	5.	4:16
18	Marek JAROŠ	Halina Poświatowska Duchovné cvičenia pre mačku	8,5	7	8	6,5	7,5	7,5	7	37	31,5	68,5	5.	II. kat 7.	6.	4:25
19	Matuš KUŠÍK	Masný muž-autorstvo 11 aut. Spoločný problém	6	7	6	5,5	7	7	8	31,5	31	62,5	8.	I. kat 10.-11.	8.	8:23

10

Těšíme se na vás také
příští rok na

60. ročníku
Mezinárodního
festivalu poezie

16.—18.10.2025

11

Letošní porota zasedla ve složení (zleva vyšší řada) Peter Milčák, David Kroča, Renata Jurčová (předsedkyně), Libor Vacek, Nina Martinková, Aleš Vrzák, Richard Veselý, (zleva nižší řada) Veronika Nová (tajemnice) a náhradníci poroty Hana Krtičková a Matej Čertík.

List do vody a srdce na dlaň

Aleš Linduška

Loučení, přátelé, snad nebude tak zle?! Copak my se loučíme, my jen zavíráme knihu a verše znějí dál. Kolikátý ročník už, no příště bude ten náš soudek pěkně kulatý. Zas jej vypijeme až do dna, ta trocha ranního bolehlavu za to stojí. Neumím si představit, že bych vystrážlivě do světa bez poezie, to se nestane. Proto se neloučím, přátelé, už zítra totiž budeme psát další kapitolu, tomu říkám poezie.

Nespěchejte cestou domů, zastavte se na chvíli nad Bečvou, pusťte list javoru po hladině a čtete spolu se mnou mezi řádky. Ta voda, jak tu pod zámek plyne, je víc než pramen osudu, v ní stékají se naše touhy a spolu jednou k moři doplujem. A ten okamžik, který odnesla, zůstane nám v srdci, abychom zas za rok našli cestu. Ani rozbouřené stoleté vodstvo nás nezmate. A že občas vylijem se z břehu, že nám není nic svaté, že se neklaníme modle pokroku? No proto jsme to spolu nevzdali. Máme svoji jistotu už tisíce moudrých let, tak proč se jí vzdávat, když je nám tu spolu dobře.

Na shledanou za rok, na zámku nad Bečvou, bude to poezie.

TIRÁŽ

Festivalové listy 59. ročníku Mezinárodního festivalu poezie

Šéfredaktor: Karel Prokeš / **Redaktori:** Jiří Jurečka, Marek Adamík, Peter Zemaník, Aleš Linduška, Erik Zabruček, Karolína Vlčková-Zabručková, Matej Čertík / **Sazba, grafika:** Ondřej Smolka / **Fotografie z festivalu:** Zdeněk Smolka

Zlínský kraj
Kraj bez hranic

